

september 2010

Jambo nieuwsbrief lezers (hallo in het Kiswahli)

Habari (hoe gaat)

Nzuri sana (het gaat goed)

Safari Njema (goede reis)

Groeten uit Ruiru.

In Nederland is de zomer in volle gang. Als u nog van plan bent op reis te gaan, dan wens ik u een “Safari Njema “.

Ook wij hebben net een “Safari Njema “ gehad. Geen vakantie weliswaar, maar wel een reis, een werkreis. Onze werkreis begon in het weeshuis in Ruiru waar ik gewoon rustig de tijd wilde nemen zonder dat ik een daar vaste agenda had.

In alle rust heb ik de financiën kunnen doornemen, alle projecten kunnen bekijken en bespreken. Maar er is vooral ook veel tijd geweest voor de kinderen van dit weeshuis en dan met name de wat grotere kinderen.

Zo zijn er bijvoorbeeld drie kinderen, laat me ze inmiddels maar volwassenen noemen want ze zijn boven de 21 jaar, die niet zo goed mee kunnen komen. Twee daarvan hebben een geestelijke achterstand. Omdat ze niet bij ons kunnen blijven wonen tot ze bejaard zijn en daar zelf ook niet gelukkig van worden, heeft er een uitgebreid gesprek plaatsgevonden waar ook hun familie bij aanwezig was.

Er was al eerder gesproken over het starten van een kleine winkel bij hun ouderlijk huis. Gewoon twee schragen met een plank in het midden. Het gesprek ging helemaal goed tot ik een testje deed en zei: “Dit eerste papiertje is een jas, het tweede papiertje is een broek en dit derde papiertje is een T-shirt. En dit is mijn winkel, kom maar wat bij mij kopen”. Oké, iemand aan tafel kocht een T-shirt. Ik zeg: “Mooi en wat ga ik nu met dat geld doen?”. Het meisje zegt: ”Eten kopen om op te eten “. Oeiiii, jullie snappen het... Dus ik leg uit: Als je voor 50 cent iets inkoopt en je verkoopt het voor 100 cent dan koop je voor 50 cent het verkochte item opnieuw. De andere 50 cent deel je in twee helften: de ene helft investeer je in bedrijfje en de andere helft kun je voor eten gebruiken. “Wat is de helft van 50 cent?“ vraag ik. Iemand zegt “60 cent”, iemand anders zegt “30”. Ook niemand van de familie weet het goede antwoord. Ik voer deze gesprekken samen met Julius, de boekhouder van het weeshuis, en Elizabeth, de secretaresse van het weeshuis. We kijken elkaar zorgelijk aan. Toch moet er iets gebeuren met betrekking tot de meisjes, want het loopt al zolang.

We maken het simpeler. Hun ouderlijk huis staat op het platteland. Ze hebben geen elektriciteit en iedereen gebruikt paraffine. We besluiten om te beginnen met één artikel voor de winkel en dat is paraffine. Dat is ook nog niet zo simpel, want de ene koper wil een halve liter en de ander een liter paraffine, maar de komende 4 weken gaan de meisjes en hun familie elke week huiswerk maken en ze laten dat controleren bij de boekhouder. Opgaven zoals: iemand komt bij je in de winkel en die wil 200 ml. paraffine. Hoe geef je dat en hoeveel moet de klant betalen? Stel de klant betaalt met 100 cent wat geef je terug? Over 4 weken kijken we of het lukt. Ik heb er wel vertrouwen in dat het lukt, mits we met simpele plannen werken. Mensen die hier geweest zijn weten over welke meisjes ik het heb, maar in verband met hun privacy laat ik namen even weg.

Dan hebben we nog een jongen. Een jongen die heel lief en aardig is en heel sociaal en die geestelijk geen achterstand heeft, maar fysiek wel. Zijn naam kan ik wel noemen, het betreft John Boy. John Boy heeft helemaal geen familie en voor hem is het weeshuis zijn familie. John Boy heeft al diverse opleidingen gedaan, maar redt het steeds niet. Hij is niet snel genoeg en kan niet lang zitten of staan.

Het weeshuis huurt nu een huisje voor hem en Stichting Spirit of Faith sponsort dit omdat hij onder College kinderen valt. Maar ook John valt te scharen onder “eeuwige studenten“ en daarom was het tijd voor een gesprek met John.

Alvorens ik met John sprak, hoorde ik van het personeel dat John heel handig bleek te zijn in het repareren van schoenen, ironisch voor een jongen die zelf mank loopt omdat hij Engelse ziekte heeft gehad. Eén van de bewakers van het weeshuis, die de schoenen van de kinderen van het weeshuis repareert, leerde het hem en John doet het goed. Dat is goede informatie!

Toen we met John begonnen te praten over het starten van een eigen zaakje was hij wel blij. Hij wilde eigenlijk wel een opleiding voor kleuterleraar volgen, maar hij zag ook wel in dat hij al diverse opleidingen had gehad, plus stages in het computer gebeuren, en dat het nu tijd is voor brood op de plank. De schoenenhandel ziet hij ook wel zitten. Gaandeweg komt het gesprek ook op andere dingen. Zo heb ik zelf ervaren dat je geen krant kunt kopen in de omgeving van het weeshuis. Kranten verkopen dus!

Voor John hebben we afgesproken dat hij met afvalhout dat we bij het weeshuis hebben, samen met Julius (ja weer een Julius, maar dit keer de bouwer Julius) een kraam maakt bij de ingang van de Blessed Generation school. Hij kan schoenen repareren, schoolsokken verkopen en schoenenpoets, kranten en krediet voor telefoons en eventueel beschikken over een solar oplader voor telefoons. Een vrijwilliger uit Nederland heeft die oplader geïntroduceerd in Malindi en dat zou voor John ook wat zijn. Ruiru kampt met stroomstoringen van één dag tot dagenlang.

Dus mocht u binnenkort in Ruiru op bezoek komen, dan kunt u John verwachten. Ik heb hem ook geadviseerd om flessen water te verkopen en noodles en kleine zakje chips om de bezoeker van enige voorraad te voorzien. Dus als u komt, hoeft u niet eerst meer Nairobi in voor “eerste hulp boodschappen” zeg maar. Koop bij John!

Het is alweer halverwege het jaar 2010 en dus een heel goede tijd om met de kinderen van klas 8 te praten. De kinderen van klas 8 van de lagere school doen eindexamen in november en daar hangt zoveel van af. Ik schreef daar al eerder over. Een kind moet gewoon scoren. Heeft hij of zij een hoge score, dan kan het kind naar een goede middelbare school en dan is een goede toekomst gegarandeerd. Gaat hij of zij naar een slechte middelbare school, dan worden de kansen kleiner. Scoort een kind landelijk niet goed, dan kan het kind een particuliere technische opleiding gaan doen. Het advies van leraren telt niet mee, voorgaande examens tellen niet mee. Alleen dat ene eindexamen telt en dat is voor lagere schoolleerlingen best zwaar.

We hebben een grote klas 8 en er zijn kinderen die heel hard werken en boven de 300 punten zitten, continu. Met hen start ik het gesprek, als groepje. Het is een leuk gesprek. Net als altijd blijkt wiskunde het probleem te zijn, dat is in heel Kenia zo. En aangezien de kinderen blij zijn met onze wiskunde leraar besluiten we dat die extra tijd kan inzetten voor hen, zodat ze ook buiten de reguliere schooluren vragen kunnen stellen en terug kunnen komen op de leerstof.

Sommigen van dit groepje willen verpleegster worden, anderen willen verder in de techniek en weer een ander wil graag arts worden. Het betreft allemaal kinderen die ik al lang ken, de meesten trof ik hier in het begin aan of ik was bij de opname. We praten leuk over school, maar ook over voetbal en over naar familie gaan in vakanties, als ze tenminste familie hebben.

Ook vroeg ik hun naar hun geboortedatum en daar ging het gesprek de hoogte in. Sinds dit jaar wordt aan het meedoen aan landelijke examens de eis gesteld dat een kind een geboortecertificaat moet tonen. Ter informatie: een kind wordt via de rechter aan het weeshuis toegewezen en daarvoor is een certificaat van overlijden van vader en moeder nodig. Veel kinderen komen van het platteland en hun ouders konden lezen noch schrijven. De kinderen werden thuis geboren en dat is het dan. Een bewijs van geboorte is er niet. Bijvoorbeeld Stanley stak van wal: ”Ria, nu we geboortecertificaten moeten hebben voor de wet is het weeshuis een zoektocht begonnen. Maar nu heet ik niet meer Stanley Kiruty, maar Stanley Mbugu. En in plaats van 14 jaar ben ik nu 18 jaar. Ria jij hebt me destijds opgehaald. Hoe oud was ik, hoe groot en wat stond er in mijn case history? In welk jaar kwam ik hier, reken eens terug?”. Ik reken snel terug en denk dat het ongeveer acht jaar geleden was; hij was toen 6 jaar en dan kom ik op 14 jaar inderdaad, zonder papieren – file- erbij te pakken. Hij zegt: ”Ria, ik was klein, maar mijn oudere broer en zus weten het wel. Mijn zus wil niet praten,

maar praat wel met mijn broer. Ik had nog een broer, die is dood. Hij was ouder dan ik en nu heb ik zijn naam en leeftijd”. Zijn jongere broertje kwam ook het weeshuis binnen met de naam Stanley, dus is het niet onwaarschijnlijk dat er meer Stanleys zijn in dit gezin en mijn rekensom klopt met zijn gegevens. Maar Stanley gaat door en zegt: “Mijn zus Elizabeth, iedereen weet dat ze ouder is dan ik ben, ze was als een moeder voor mij. Nu met het geboortebewijs is

ze jonger dan ik ben, dat kan toch niet?”. Stanley geeft aan dat het hem erg stoort. Hij zegt: “Ik wil doorleren, maar ik krijg zomaar een andere naam en ik ben ineens ouder. Als het zo doorgaat ben ik voor het einde van mijn studie met pensioen!”.

Over deze familie heb ik jaren geleden een nieuwsbrief geschreven. Er was inderdaad een oudere zus, maar die wilde met niemand iets te maken hebben. Dat is zelfde zus die nu niet de juiste informatie geeft. Ik moet de broer van Stanley te pakken krijgen. Die ken ik en ik zal met hem gaan praten. Maar ik weet, net als Stanley en net als Gladys, onze sociaal werkster die het opnamerapport schreef, dat Stanley inderdaad jonger is. Wellicht is de geboorte nooit aangegeven, was er ook nooit een vaccinatiekaart en nu wordt er gegrepen naar de oudere Stanley die ziek was en uiteindelijk stierf en daardoor wel een vaccinatie- ofwel ziekenhuiskaart had. Stanley’s jongste zusje was nog een baby toen ze binnen kwam. Ik ben benieuwd hoe haar geboortecertificaat er uit gaat zien. Was ze soms ook 8 jaar bij opname?

Iemand die ik kende als Anna heet nu Catherine. Daar heeft ze vrede mee, maar het is raar. Kinderen zijn binnen gekomen via de rechtbank met een naam. In dezelfde groep sprak ik met Tony, onze goedlachse Tony. Iedereen die hier ooit was, kent Tony: hulpvaardig, vrolijk en intelligent. Tony houdt van grapjes. Ik was blij Tony te zien en met hem te praten. Tony is open, maar toen ik met hem begon over zijn leeftijd begon hij te stotteren. En Tony is iemand die normaal niet stottert. We hebben de gesprekken met klas 8 afgerond en hem alleen laten komen. Toen Tony werd opgenomen in het weeshuis was ik er bij en Gladys, de toenmalige sociaalwerkster die later in Malindi manager werd, ook. Het was een rare zaak die we nog helder voor de geest hebben. Er was een oom van twee kinderen. Hij had rechtszaak papieren en wij hadden die ook om de kinderen naar het weeshuis te kunnen brengen. Hij was de oom en kinderen waren broer en zus. Hij was een alleenstaande man en kon niet voor de kinderen zorgen. Er was een court order van de rechtbank en daarmee was het dus beslist en deze man wilde de kinderen overdragen aan ons. Hij stelde toen voor om dat bij een benzinstation te doen. Dat accepteerden we niet, we wilden naar zijn huis. Met tegenzin van zijn kant gingen we daarheen. Wij moeten weten waar kinderen vandaan komen en waar ze in verre toekomst heen gaan. Het viel ons gelijk op dat Tony gelijkenis had met deze man. In het weeshuis bleek dat broer en zus een verschillende moedertaal spraken. Het meisje sprak Luo en Tony sprak Kiswahili. We hebben Julius de bouwer erbij moeten halen om met het zusje te praten, Julius is ook Luo.

Tony is nu groot genoeg en ik zeg hem hoe wij over zaak denken en dat we altijd hebben gedacht dat de “oom“ zijn vader is. Misschien is de oom hertrouwd en wist hij niet wat te doen na overlijden van Tony’s moeder. De oom heeft vermoedelijk mensen weten over te halen een rechtbankbevel te schrijven. Ik zeg tegen Tony, net als tegen Stanley, “Leg het bij ons neer, concentreer je op de examens en leg de stress van het verder uitzoeken bij ons neer”.

Ons vermoeden bleek juist: Tony’s zus is niet zijn echte zus, maar een nichtje. De oom is de vader van Tony; Tony weet dat nu ook met zekerheid. We weten het nu door druk op andere familieleden. Nu moet de vader over de brug komen. Maar hoe dan ook moet Tony zijn juiste geboortebewijs krijgen,

kunnen leven met deze feiten en zich vooral concentreren op zijn eigen leven.

Dat waren niet de enige problemen met geboortebewijzen. Eén van onze kinderen, die inmiddels een van de beste middelbare scholen in Kenia heeft afgerond, kreeg bij opname in ons weeshuis de naam die de rechtbank opgaf. Dat was 15 jaar geleden. Nu, bij de zoektocht naar de verplichte geboortebewijzen, komen er inentingskaarten van de jongen boven tafel. Die kaarten geven aan dat hij eigenlijk anders heet dan de rechtbank opgaf. Zijn daarmee zijn schoolresultaten ongeldig? We zullen een arts moeten vinden om de naam op de inentingskaarten te wijzigen.

Tot zover de verhalen over de studenten.

Uiteraard heb ik ook besprekingen gehad met het personeel van het weeshuis en van de school en heb ik vele andere dingen besproken en gedaan. Vandaar dat ik door de nieuwsbrief heen diverse foto’s heb geplaatst die gemaakt zijn tijdens ons bezoek aan Ruiru.

Vanuit Ruiru zijn we doorgereisd naar Nyamira. Velen van u wachten juist op een update omtrent Nyamira. Ik zal met spoed ook het verslag van dit bezoek aan Nyamira maken en sturen.

Dan nog even een mededeling:

Ik heb altijd aangegeven dat ik in een nieuwsbrief niet om geld vraag, maar tijdens onze bezoeken aan Nederland hebben veel mensen aangegeven dat het beter is dat ik wensen duidelijker aangeef. Vandaar dat ik hieronder, in het naschrift, enkele items vermeld waar hulp nodig is.

Onder het naschrift zijn nog enkele foto's geplaatst die gemaakt zijn tijdens ons verblijf in Ruiru.

Kwaha i (tot ziens in Kiswahili)

Ria.

Naschrift:

Wilt u wat doen voor kinderen in het weeshuis in Ruiru?

- Er zijn 14 kinderen die nieuw zijn en die geen sponsor hebben. Sponsoring kost €35 per maand.
- Er zijn kinderen die een sponsor zoeken voor de middelbare school. Kosten €720, -per jaar. U kunt sponsoren via een lijfrente overeenkomst (belastingvoordeel). Voor meer informatie mail Ria: riamed43@gmail.com
- Er is geld nodig voor de reparatie van de landrover.
- Er is geld nodig voor het paraffine bedrijfje van de twee meisjes: €100, - voor inkoop en €50, voor een vergunning.
- Er is geld nodig voor het bedrijfje van John Boy: €100, -voor inkoop en €50, - voor vergunning.
- Boeken voor de bibliotheek. Dankzij een sponsor hebben we voor €500, boeken kunnen kopen voor de school. Overdag gaan er 360 kinderen naar de school en allemaal kunnen ze boeken lenen. Voor de €500, - heb ik 80 goede en leuke boeken kunnen kopen zoals atlanten, vraag en antwoord boeken als "waarom komt de zon op?", maar ook leesboeken als Black Beauty, Peter Pan en zelfs stripboeken, totaal nieuw hier, maar een leuke vorm om te leren. Asterix en Obelix en Kuifje. De bibliotheek volgt de eisen die er zijn m.b.t. schoolboeken en er is geen geld voor andere boeken. In Malindi zijn we begonnen met "leuke boeken ", zoals hierboven beschreven. Het is een succes, kinderen gaan lezen met plezier. Nu is ook de start is gemaakt in Ruiru; elke donatie voor boeken is welkom, want we hebben veel boeken nodig. Nogmaals: we hebben daar 360 kinderen die gebruik maken van de bibliotheek!
- Medische medewerker: het gebeurde tijdens ons bezoek in Ruiru dat een kindje naar de arts moest. Ik zag het kind en wist het gelijk: die heeft de bof, overduidelijk. Er was geen auto en het kind moest achter op de pikipiki (motortaxi) naar de dokter. De arts, schrik niet, vertelde dat het kind door moest naar ziekenhuis voor een punctie. Gelukkig was de sociaal werkster die mee was wijzer en deed dat niet en ging naar andere arts. Deze arts gaf aan dat er uitbraak was van de bof en gaf antibiotica mee en pijnstillers. Dat de arts duidelijkheid gaf over uitbraak bof was helder, maar ik heb navraag gedaan voor de zekerheid, want ik ben geen arts maar vond het wat raar. En inderdaad: antibiotica is bij bof echt niet nodig. Het gezeul met het kind duurde een dag. In Malindi hebben we een laborant die ook eerste hulp kan geven en iets van medicijnen weet. Dat scheelt zoveel in tijd en geld en gedoe. Wettelijk is het ook verplicht dat er een verpleger of medicus aanwezig is op het weeshuis. Ruiru heeft die medische kennis niet en we willen dus graag een laborant met eerste hulp papieren. Salarissen is een moeilijk te sponsoren en maandelijks terugkerend probleem. Het salaris voor een goede laborant is ongeveer €150, - per maand. Het basislaboratorium is er, maar ook hier zal het één en ander aan spullen moeten worden bijgekocht. Iedere donatie hiervoor is erg welkom!

Ik hoop dat ik hiermee ook duidelijk onze wensen op een rijtje heb gezet.

Deel deze pagina:

[Share on facebook](#) [Share on twitter](#) [Share on email](#) [Share on print](#) [Share on gmail](#) [Share on stumbleupon](#) [More Sharing Services](#)